

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: D. Q. N.*, trvale bytem S. T., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v České republice P., *zastoupeného: Mgr. Jan Klik*, advokát se sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň, *proti žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie*, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě ze dne 22.4.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 16. dubna 2015 č.j. X o *správní vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 23.4.2015 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

Včasnou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného č.j.: X ze dne 16.4.2015, protože dle něho (1) je nesprávné a ve svém důsledku nezákonné a nepřiměřeně tvrdě dopadá na jeho soukromý a rodinný život; správní orgán dle něho nerespektoval ústavně zaručené právo na respektování soukromého a rodinného života, nesprávně aplikoval ustanovení § 174a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky (dále jen **ČR**), ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), a další ustanovení zák. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **SR**), když v jeho případě převažuje zájem na ochraně rodinného života nad veřejným zájmem, protože na území ČR má manželku s malým dítětem, kteří zde mají trvalý pobyt, k nim má vyživovací povinnost a jsou na něm do značné míry též ekonomicky závislé, což svým významem značně převyšuje zájem státu ukončit jeho neoprávněný pobyt. Dále bylo namítáno (2), že výkon rozhodnutí správního vyhoštění by byl závažným, nepřiměřeným a neadekvátním zásahem nejen do sféry jeho soukromého a rodinného života, ale hlavně manželky a především dcery, zejména z hlediska jejich citových vazeb na něho i výrazného snížení možnosti zajištění jejich potřeb s negativním vlivem na její komplexní výchovné prostředí jako nezletilého dítěte, když faktickým následkem je rozdělení rodiny v době, kdy si dítě začíná uvědomovat své okolí, vznikají citové vazby k oběma rodičům, čímž dojde ke zhoršení podmínek pro jeho harmonický duševní rozvoj. Dle žalobce (3) správní orgán prvního stupně neprovedl úplné dokazování, hodnocení důkazů nebylo provedeno v souladu se základními zásadami pro jejich hodnocení a dochází z tohoto důvodu k nepřesvědčivým skutkovým závěrům zejména o sdílení společné domácnosti s odvoláním hlavně na pobytovou kontrolu provedenou dne 3.1.2015, když za závažný důkaz, o který opírá své odůvodnění považoval pouze vyjádření osoby jménem D. V. T. při pobytové kontrole a návrh na jeho řádný výslech nebyl akceptován. Provedené pobytové kontroly ze dne 19.11.2014 a 30.1.2015 (*v tento den jeho manželka přímo převzala napadené prvoinstanční rozhodnutí na adrese našeho bydliště*) prokázaly přítomnost manželky na adrese jejich společného bydliště (v Plzni); ohledně jeho začlenění do české společnosti mělo být k posouzení získáno více relevantních důkazů a rovněž není na místě zpochybňovat jeho schopnost obstarávat si legálně prostředky k životu a podílet se na výživě jeho rodiny v ČR. Také bylo namítáno (4), že správní orgán se do značné míry řídil „Závažným stanoviskem k možnosti vycestování cizince“ vypracovaného Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky (dále jen **MV OAMP**), neboť tento orgán se vyjadřuje „závažně“ k překážkám vycestování v tomto konkrétním případě a hodnotí shromážděné důkazy bez toho, aniž by je přímo a bezprostředně prováděl, čímž z obecných právních zásad pro provádění dokazování je možno dovodit, že tím jeho hodnocení důkazů může být potenciálně podstatným způsobem ovlivněno a i když se žalovaná odvolává na tuto povinnost vyžádat si toto stanovisko podle § 120a odst. 1 zákona, má za to, že toto zákonné ustanovení je v rozporu s ústavními principy, neboť porušuje základní ústavní zásady pro vedení spravedlivého řízení. Žalobce též namítal (5), že je nutno vzít do úvahy i určitou intenzitu zájmu státu na jeho vyhoštění, když pro ČR nepředstavuje žádné nebezpečí, neboť se nedostal za celou dobu pobytu legálního či nelegálního do jakéhokoliv střetu se zákony ČR, kromě pobytu zde bez povolení k pobytu. Dle žalobce (6) i stanovená doba vyhoštění a zákazu vstupu na území států Evropské unie (dále jen **EU**) v trvání jednoho roku je nepřiměřeně dlouhá i vzhledem k jeho rodinným poměrům, když není zřejmé, zda by jeho rodina odešla s ním do jeho vlasti, či by zůstala v ČR; v neposlední řadě je třeba vzít do úvahy reálnou možnost získat opětovně vízum do ČR po vypršení uložené doby trvání vyhoštění, když tato je podmíněna nemalými finančními náklady a značnými obtížemi. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 16.4.2015 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení (*připojena byla i kopie napadeného rozhodnutí*).

Napadeným rozhodnutím ze dne 16.4.2015 žalovaná zamítla odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 SŘ a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie Plzeň, vydanému pod č.j. KRPK-187320-34/ČJ-2014-030022 ze dne 30.1.2015 ve věci správního vyhoštění, protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, jímž dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 (jeden) rok; počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR; současně dle § 118 odst. 3 zákona byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 (třiceti) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a pokud by doba k vycestování z území měla začít běžet v době trvání zajištění cizince/žalobce/, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění, ale pokud by v průběhu doby k vycestování z území byl zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje; dle závazného stanoviska vyžádaného dle § 120a zákona se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona; dále dle § 123b odst. 1 zákona bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území ČR, a to povinnost žalobce zdržovat se na adrese Hodonínská 1047/51, Plzeň, každou její změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit na odboru cizinecké policie Plzeňského kraje, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, na adrese Slovanská alej 26, 307 51 Plzeň, každý pátek v 16.30 hod.

Odvoláním napadené rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobce pobýval na území ČR bez platného víza v období ode dne 7.6.2012 do dne 19.11.2014 a zároveň zde pobýval od konce roku 2011 do dne 19.11.2014 bez cestovního dokladu. Žalovaná odvolací námitky neshledala důvodnými, když nalézací správní orgán zjistil náležitě skutečný stav věci, opatřil si pro rozhodnutí potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce a správní vyhoštění bylo dle názoru žalované vydáno v souladu s právními předpisy.

Bylo také připomenuto, že žalobce se dne 19.11.2014 prokazoval totožností jiné osoby (*karta pojištěnce VZP*) a do protokolu o vyjádření sdělil, že v ČR nemá příbuzné a až následně doplnil, že na uvedené adrese v Plzni bydlí se svojí manželkou a dcerou, což neuvedl původně, neboť jejich manželství je zaregistrováno pouze ve Vietnamu a ne v ČR. Navíc manželství žalobce a jeho manželky bylo uzavřeno až v době jeho vědomého nelegálního pobytu dne 25.3.2013, tedy po 9 měsících neoprávněného pobytu žalobce a jejich dcera se narodila až dne 25.8.2013, tj. po 14 měsících neoprávněného pobytu, a na základě zjištěných skutečností nelze dospět k závěru, že by žalobce s manželkou sdíleli společnou domácnost. Také bylo konstatováno, že není zpochybňována tíživá ekonomická situace žalobce, který sám uvedl, že se do domovského státu nemohl vrátit z důvodu finančních dluhů, nicméně pouze jeho ekonomické zájmy nemohou znamenat nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, když do protiprávního jednání se dostal vědomě svojí vinou, tudíž musí strpět následky z toho vyplývající.

Ohledně navrženého výslechu svědka pana D. V. T. žalovaná uvedla, že jmenovaný v rámci pobytové kontroly provedené dne 3.1.2015 uvedl, že v bytě bydlí pouze žalobce, který pracuje v Tescu, v restauraci jako kuchař a obývá pokoj naproti vchodovým dveřím vlevo; k manželce žalobce sdělil, že zde nebydlí a nebydlela, za celou dobu, co zde bydlí, ji viděl pouze jednou, tudíž nelze dospět k závěru, že žalobce s manželkou sdílí společnou domácnost od listopadu 2013, jak deklarovala jeho manželka, proto není zapotřebí výslech navrženého

svědka, neboť skutkový stav byl řádným způsobem zjištěn a proto vycestováním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž mu nic nebrání finanční podpoře manželky a dcery.

S názorem správního orgánu I. stupně se žalovaná ztotožnila v tom směru, že pobývali žalobce na území ČR dlouhodobě bez platného víza, není si tak schopen zajišťovat finanční prostředky na živobytí a pokud bude pracovat, dopustí se dalšího protiprávního jednání, když dle žalované se do této situace dostal žalobce zcela vědomě a záměrně, jak sám uvedl, po skončení platnosti dlouhodobého víza dne 6.6.2012 nevycestoval, neboť měl ve Vietnamu velký dluh a chtěl ještě vydělat nějaké peníze na uhrazení tohoto dluhu.

Rovněž bylo uvedeno, že žalobce sice nebyl trestán, ani nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost či veřejné zdraví ČR, nicméně veřejný zájem na tom, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci legálně zde pobývající, převážil nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce.

Také bylo konstatováno, že dle § 120a odst. 1 zákona je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 zákona povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 zákona) a dle § 149 odst. 1 SŘ je závazné stanovisko úkon činěný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, proto překážky vycestování tedy neposuzuje správní orgán I. ani žalovaná ve své vlastní působnosti, ale prostřednictvím dotčených orgánů, přičemž dle tohoto stanoviska ze dne 30.12.2014 je vycestování možné.

Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla správním orgánem I. stupně stanovena na jeden rok vzhledem k délce neoprávněného pobytu na území od 7.6.2012 do 19.11.2014 bez platného víza a od konce roku 2011 do 19.11.2014 i bez cestovního dokladu; současně správní orgán I. stupně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce věděl o tom, že cestovní doklad nemá a na území ČR se zdržuje bez víza, přičemž neučinil žádné kroky k odstranění tohoto závadného stavu; přihlédnuto bylo i k tomu, že žalobce při kontrole dne 19.11.2014 vystupoval pod totožností jiné osoby, aby nedošlo ke zjištění jeho pravé totožnosti, proto se žalované jeví stanovená doba jako adekvátní jeho jednání, kterého se dopustil a v tomto směru neshledala pochybení.

Žalovaná uvedla závěrem, že přezkoumala napadené rozhodnutí (ze dne 30.1.2015) a dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 2 odst. 4 SŘ, dle něhož jsou správní orgány povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, tudíž je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy ČR byly dodržovány a na jejím území se zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Správní vyhoštění tedy bylo dle žalované uloženo v souladu s právními předpisy a v rámci zákonné formy byly zcela naplněny předpoklady pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona, když správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu § 3 a § 50 SŘ, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Rovněž tak byla účastníkům řízení poskytnuta ve smyslu § 4 a § 6 odst. 2 SŘ potřebná součinnost v řízení, když jim byla ve smyslu § 36 tohoto zákona dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Soud poznamenává, že manželku žalobce, bytem v ČR H. K., a současně i zákonnou

zástupkyni jejich nezletilé dcery vyrozuměl a vyzval k tomu, aby ve lhůtě do 1 týdne oznámila písemně soudu, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; na výzvu nebylo reagováno.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 29.5.2015 závěrem navrhla zamítnutí žaloby a souhlasila s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání; dále bylo uvedeno, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, když správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu se zákonem a má za to, že jednáním žalobce došlo k naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona a neshledala ani pochybení v posouzení přiměřenosti vydání napadených rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a téhož zákona.

Ze zasláního správního spisu žalované vyplývá, že všechny skutečnosti uvedené v odůvodnění předcházejícího rozhodnutí ze dne 30.1.2015 i žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.4.2015 odpovídají obsahu spisu – oznámení o zahájení správního řízení dne 19.11.2014 a téhož dne byl sepsán i protokol s žalobcem o vyjádření účastníka za účasti tlumočnicka vietnamského jazyka; oddací list přeložený z vietnamského jazyka: manželství uzavřeno 25.3.2013 v provincii N. A.; rodný list dcery: L. K. N. N.; závazné stanovisko MV OAMP ze 30.12.2014 (vycestování do země původu je možné); rozhodnutí ze dne 30.1.2015 bylo zástupci žalobce advokátovi Mgr. Janu Klikovi doručeno dle dodejky téhož dne, odvolání (ze dne 3.2.2015) proti tomuto rozhodnutí bylo správnímu orgánu doručeno dne 4.2.2015, v němž bylo mimo jiné namítáno, že manželka nikdy nepopírala, že se v minulosti a občasné i v této době zdržuje na své oficiální adrese v H. K., což ovšem nevylučuje soužití v rodinné domácnosti.

V této věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. se souhlasem žalovaného i žalobce (nevyjádřil v zákonné lhůtě nesouhlas). Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (16.4.2015), a v mezích žalobních bodů přezkoumá napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu).

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění žalobce a v rámci řízení o správním vyhoštění jsou ze zákona, mimo jiné, posuzovány i případné nepřiměřené zásahy do soukromého a rodinného života cizince. V uvedeném druhu řízení také musí mít příslušný policejní orgán před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k dispozici závazné stanovisko MV OAMP o tom, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování cizince do země jeho státního občanství (§ 179 zákona o pobytu cizinců). V dané věci se jedná o problematiku správního vyhoštění cizince (tj. žalobce) z důvodů shora uvedených, které je upraveno zákonem o pobytu cizinců, dle něhož je cizinec oprávněn pobývat na území ČR přechodně nebo trvale, vždy však za zákonem stanovených podmínek.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob

v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 118 odst. 1, 3 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn a pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle § 119a odst. 2 uvedeného zákona rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V čl. 8 Úmluvy zveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (*právo na respektování rodinného a soukromého života*) je stanoveno:

1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 16.4.2015 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobce o její důvodnosti. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala celý průběh řízení, vyjádřila se ke všem odvolacím námitkám, ale žádnou neshledala důvodnou, proto odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí ze dne 30.1.2015, jak je zřejmé ze shora uvedeného obsahu napadeného rozhodnutí ze dne 16.4.2015, na což soud pro stručnost odkazuje. S odkazem na odůvodnění rozhodnutí ze dne 30.1.2015 žalovaná jako

odvolací orgán konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, jako adekvátní byla hodnocena i doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU po zhodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, společenské nebezpečnosti jednání žalobce i pohnutek míry zavinění jeho osoby; účastníkům řízení byla poskytnuta ve smyslu § 4, § 6 odst. 2 a § 36 SŘ potřebná součinnost, proto odvolání nebylo vyhověno. Se závěry žalované se ztotožňuje i soud, který odkazuje pro stručnost na odůvodnění napadeného i jemu předcházející rozhodnutí.

V této věci žalobce neprokázal pochybení žalované při vydání rozhodnutí ze dne 16.4.2015, ani soud nezjistil vady v řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí a předcházejícího rozhodnutí ze dne 30.1.2015. Žalobci byla dána možnost před vydáním rozhodnutí se seznámit se spisem, která byla využita dne 19.1.2015 zástupcem žalobce, ale nebyly předloženy ani navrženy žádné důkazy na podporu jeho tvrzení, navrženo bylo zastavení řízení, protože vyhoštění by nepřiměřeně tvrdě dopadlo na jeho soukromý a rodinný život. Za zjištěného stavu proto soud žalobu žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno, neshledal důvodnou, jelikož ani žalobní námitka o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí není důvodná, neboť z odůvodnění obou rozhodnutí je zcela jednoznačně patrné, že důvodem jeho správního vyhoštění je porušování právního předpisu, neboť na území ČR pobýval bez víza/povolení a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn ve shora uvedenou dobu, kdy neučinil žádné kroky k odstranění protiprávního stavu, byť nyní argumentuje zájmem rodiny a zejména nezletilé dcery. Soud ale musí vycházet z nejzásadnější a tedy rozhodující skutečnosti, že na území ČR pobýval bez platného povolení k pobytu od 7.6.2012 do 19.11.2014 a bez cestovního dokladu od konce roku 2011 do 19.11.2014, tedy v rozporu s příslušnými předpisy, proto ani soud, stejně jako žalovaná, neshledal důvodnými námitky žalobce, k nimž zaujala stanovisko žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 16.4.2015, jelikož stejné námitky byly uvedeny i v odvolání proti rozhodnutí ze dne 30.1.2015, neboť se plně ztotožnil se závěry žalované shora citovanými.

Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nelze hodnotit jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, když již od konce roku 2011 neměl dle něho k dispozici cestovní pas, přičemž v té době na území ČR ještě pobýval legálně, tudíž mu nic kromě jeho nečinnosti nebránilo v tom, aby si na příslušném zastupitelském úřadu sídlícím v Praze zajistil nový cestovní doklad. Navíc již od 7.6.2012, tedy více jak 9 měsíců před uzavřením sňatku, mu bylo známo, že na území ČR již pobývá bez právního důvodu, tudíž za dané situace byl nepochybně srozuměn s tím, že při zjištění této skutečnosti s ním bude postupováno v souladu s příslušnými předpisy ČR, což skutečně nastalo, i když až za téměř dva a půl roku. Přesto se dovolává toho, aby v jeho případě nebylo postupováno v souladu s platným právem ČR, v jejíž pravomoci je stanovení podmínek, za nichž stát umožní cizincům pobyt na svém území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu cizinců. Žalobce nemůže tedy očekávat, že jeho protiprávní jednání bude tolerováno s ohledem na jeho současnou rodinu, přičemž naopak v jejím zájmu měl v uplynulé době podniknout kroky k legalizaci svého pobytu v ČR, pokud tak neučinil, jde to toliko k jeho tíži i bez ohledu na argumentaci ústavně zaručeného práva na respektování soukromého a rodinného života, jelikož vždy je nutno respektovat proporcionalitu mezi právy

a povinnostmi. Napadené rozhodnutí žalované soud neshledal nesprávným a nezákonným, jelikož bylo vydáno oprávněným správním orgánem, dle příslušného zákona a v jeho mezích a žalobce neprokázal, že ve svých právech byl zkrácen přímo nebo postupem správních orgánů.

Výkon rozhodnutí správního vyhoštění soud také neshledal závažným, nepřiměřeným a neadekvátním zásahem do sféry jeho soukromého a rodinného života i s přihlédnutím k jeho manželce a především dceři s ohledem na její věk, když jak bylo zjištěno, rodina nežije stále spolu v jednom bytě, neboť manželka s dcerou pobývají v Hradci Králové, tudíž nepřítomnost otce není a nebude ničím novým, navíc rodina má více možností, jak žít společně v případě, že o to bude mít zájem – celá rodina se může vrátit do domovského státu či si žalobce vyřídí v domovském státě potřebné doklady, aby s mohl legálně vrátit do ČR, případně mohou pobývat i v jiném jimi zvoleném státu, když v současnosti není neobvyklé, že kvůli pracovním příležitostem rodiny nežijí stále společně, ale jen občas.

Soud neshledal, že by v řízení nebylo provedeno úplné dokazování a hodnocení důkazů, kvůli čemuž by došlo k nepřesvědčivým skutkovým závěrům, jelikož rozhodující skutečností je pobyt žalobce na území ČR bez cestovního dokladu a bez povolení k pobytu, na což je zcela bez vlivu zjištění, zda manželka žalobce s ním bydlela v Plzni po delší či kratší dobu, tudíž jako nadbytečný se i soudu jeví žalobcem požadovaný výsledek shora uvedeného obyvatele stejného bytu, v němž bydlí i žalobce, když uzavření manželství žalobce správní orgány nezpochybnil. Za nadbytečný soud považuje i požadavek žalobce, že mělo být získáno více relevantních důkazů ohledně jeho integrace do zdejší společnosti, protože pro posouzení věci shromážděné plně postačuje, ale žalobce nic konkrétního neuvedl a sám žádné důkazy správním orgánům ani soudu nepředložil. Pokud se týká schopnosti žalobce obstarávat si legálně prostředky k životu a podílet se na výživě rodiny v ČR, nebyla zpochybněna jeho pracovitost, ale skutečnost, že bez legálního pobytu nemůže získat zaměstnání, aby se nejednalo o další porušení platných předpisů, jelikož vše se odvíjí od legálnosti pobytu v ČR.

Rovněž nebyl shledán rozpor v tom, že se správní orgán řídil shora uvedeným závazným stanoviskem MV OAMP, jelikož tento postup je obsažen přímo v zákoně, jak konstatováno shora, čímž ani dle názoru soudu nedochází k porušení základní ústavní zásady pro vedení spravedlivého řízení, neboť správní orgány postupovaly v souladu se zákonem i správním řádem.

Nedůvodná je i námitka ohledně intenzity zájmu státu na vyhoštění žalobce, protože veřejný zájem na tom, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci legálně zde pobývající, převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života, když tímto rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Jeho soukromý a rodinný život není vázán na území ČR, jeho manželka je vietnamského původu a vzhledem k tomu, že se dosud nenaučili mluvit česky tak, aby nepotřebovali v ČR tlumočníka, lze předpokládat, že žádný z manželů není od státu původu odcizen natolik, aby se nemohl znovu integrovat do tamějšího sociálního a kulturního prostředí.

Ani námitku týkající se délky stanovené doby vyhoštění a zákazu vstupu na území států EU v trvání jednoho roku neshledal soud důvodnou, protože bylo možno stanovit tuto dobu až na 3 roky, tudíž i s ohledem na délku doby nelegálního pobytu a ostatní okolnosti zjištěné v této věci (např. manželka i dcera žalobce) se stanovená doba jednoho roku jeví přiměřenou, když žalobce pravděpodobně přehlédl tu skutečnost, že v předchozí době měl

možnost si požádat o prodloužení dlouhodobého pobytu v ČR, kde pobývá od 14.2.2007, přičemž v mezidobí mu pobyt byl opakovaně prodloužen; neuvedl žádné závažné důvody, které by mu bránily žádat o prodloužení pobytu, takže následky nečinnosti dopadají na něho a tím i na jeho rodinu, za což nezodpovídá žádný ze správních orgánů.

Zásadní námitky žalobce nebyly shledány důvodnými s ohledem na shora uvedené, a tudíž nebyl dán důvod pro požadované zrušení napadeného rozhodnutí. V této věci soud proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 16.4.2015 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobce neprokázal jím tvrzená pochybení žalované, která postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila příslušná ustanovení správního řádu, jelikož postupovala v průběhu řízení řádně. Napadené rozhodnutí soud shledal přezkoumatelným i vydaným v souladu se zákonem, jelikož žalovaná v jeho odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vyjádřila srozumitelně důvody výroku rozhodnutí, uvedla podklady pro jeho vydání i úvahy, jimiž se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, rovněž i informace o vypořádání se se skutečnostmi uvedenými žalobcem. Při zvážení všech rozhodných skutečností totiž soud dospěl k jednoznačnému závěru, že přezkoumávané rozhodnutí o vyhoštění neznamená nepřiměřený zásah do práva soukromého či rodinného život žalobce, který neprokázal opak.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve výroku č. II. rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 26. června 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně